

„Senki sincs itt, csak...”

Tudják, nem a mi hibánkból történt. Fogalmunk sem volt róla, hogy valami nincs rendben, amíg fel nem hívtam Cliff Andersont, és nem beszéltem vele, miközben ő ott sem volt. Ráadásul soha rá sem jöttem volna, hogy nincs ott, ha be nem sétál, miközben épp vele beszélgetek.

Nem, nem, nem, nem...

Úgy tűnik, nem tudom rendesen elmesélni. Túlságosan felizgat a dolog. Nézzék, legjobb, ha az elején kezdem. Bill Billingsnek hívnak, a barátomat pedig Cliff Andersonnak. Én villamosmérnök vagyok, ő matematikus, és a Középnnyugati Műszaki Egyetemre járunk. Most már tudják, kik vagyunk.

Mióta csak levetettük az egyenruhát, Cliff-fel együtt számítógépezeteken dolgoztunk. Tudják, mik azok. Norbert Wiener népszerűsítette őket Kibernetika című könyvében. Aki már látott róluk képeket, tudja, hogy hatalmas, behemót szerkezetek. Egy egész falat befednek, és roppant bonyolultak; ezenkívül borsos az áruk is.

De Cliffnek és nekem támadt egy Ötletünk. Tudják, a gondolkodó gépek attól ilyen nagyok és drágák, mert rengeteg jelfogó és elektroncső kell ahhoz, hogy a mikroszkopikus elektromos áramlatokat irányíthassuk, és felvillanthatassuk és lekapcsolhassuk itt meg ott. Az igazán fontos részek azok a parányi elektromos áramlatok, így aztán...

Egyszer felvettem Cliffnek:

- Mi lenne, ha a salátaöntet nélkül irányítanánk az áramlatokat?

- Tényleg, miért is ne? - felelte Cliff, és elkezdte kidolgozni hozzá a matematikát.

Az, hogy két év alatt hogyan jutottunk el oda, ahol vagyunk, nem érdekes. A gondot a végeredmény okozta. Végül egy nagyjából ilyen magas, ilyen széles és körülbelül ilyen mély...

Nem, nem... Kiment a fejemből, hogy nem látnak engem. Inkább számokkal fejezem ki magam. Úgy egy méter magas, két méter széles és valamivel több mint fél méter mély volt. Megvan? Két markos férfi kellett hozzá, hogy odébb vigyék, de vinni lehetett, és ez a lényeg. És ne feledjük, ugyanazt el tudta végezni, amit a falméretű számítógépek. Talán nem annyira gyorsan, de működött.

Hatalmas terveink voltak a géppel, a lehető leghatalmasabbak. Hajóval és repülőgéppel is lehetett szállítani. Később, amikor már kellően kis méretben sikerül előállítanunk, egy autóba is beférne.

Különösen az autókban rejlő lehetőség érdekelt minket. Képzelnék el, hogy a műszerfalba építve van egy kis gondolkodó gépünk, amit rácsatoltunk a motorra és az akkumulátorra, és fotocellás szemekkel láttunk el. Kiválaszthatná az ideális útvonalat, kikerülhetné a kocsikat, megállhatna a pirosnál, meghatározhatná az optimális sebességet az adott terepen. Mindenki nyugodtan ülhetne az utastérben, és megszűnnének az autóbalesetek.

Hihetetlenül élveztük az egészet. Annyira izgalmasnak, annyira felvillanyozónak éreztük, valahányszor sikerült ismét integrálnunk valamit, hogy még most is sírva fakadok, ha eszembe jut a pillanat, amikor felemeltem a telefonkagylót, hogy felhívjam a labort, és minden lapomat bedobtam.

Aznap este Mary Annhez mentem... Nem is tudom, említettem-e már Mary Annt? Nem. Azt hiszem, még nem.

Mary Ann a menyasszonyom lett volna, ha nincs két „ha”. Először is, ha hajlandó lett volna eljegyezni magát velem, másodszer pedig, ha lett volna bátorságom megkérni a kezét. A haja vörös, és úgy két tonna energia feszíti szét az ötvenkilós testet, amely százhatvannyolc centit tölt ki tetszetősen a talaj felett. Érthető módon égttem a vágytól, hogy megkérdezzem őt, de valahányszor megjelent előttem, és minden mozdulatával magasabbra szította a lángokat, egyszerűen megkukultam,

Nem mintha nem lennék jóképű. Az ismerőseim elég helyesnek tartanak. Megvan minden hajam, majdnem száznyolcvanöt centi magas vagyok, még táncolni is tudok. Mindössze az a gond, hogy nincs komoly egzisztenciám. Felesleges lenne belemennem, mennyit keresnek a főiskolai tanárok. Az infláció és az adó miatt lényegében semmit. Persze, ha kiválthatnánk az alapszabaddalmakat a kis gondolkodó gépünkre, minden megváltozna. De nem kérhettem meg arra sem, hogy addig várjon. Talán miután mindent előkészítettünk már...

Mindenesetre csak vágyakozva álltam ott aznap este, ahogy belépett a nappaliba. Kezemmel vakon tapogatóztam a telefon után.

- Készen állok, Bili - szólalt meg Mary Ann. - Menjünk!

- Csak egy perc - feleltem. - Még szeretném felhívni Cliffet.

Kissé összevonta a szemöldökét.

” Nem várhat?

- Már két órával ezelőtt fel kellett volna hívnom - magyaráztam.

Mindössze két percbe telt. Feltárcsáztam a labort. Cliff bent maradt dolgozni estére, így felvette. Kérdeztem valamit, ő válaszolt, aztán megint feltettem egy kérdést, ő pedig magyarázott. A részletek nem számítanak, de

mint már említettem, kombinatorikával foglalkozik. Amikor megépítem az áramköröket, és látszólag megvalósíthatatlan módokon rakom bele a dolgokat, ő az, aki mindenféle módokon összekeveri a számokat, és megmondja, hogy valami valóban lehetetlen-e. Aztán, amint végeztünk, és leraktam a telefont, megszólalt a kapucsengő.

Egy pillanatig azt hittem, Mary Ann mást is vár, és kissé kimértebben figyeltem, ahogy az ajtóhoz sétál. Közben egy papírfecni-re felfirkantottam pár dolgot, amit Cliff az imént mondott nekem. Aztán Mary Ann ajtót nyitott, de végül csak Cliff Anderson volt az.

- Gondoltam, hogy itt talállak... - mondta. - Szia, Mary Ann! Mondd csak, nem hatkor akartál felhívni? Pont annyira lehet támaszkodni rád, mint egy kartonszékre. - Cliff alacsony és testes, és folyton mindenkivel összeakasztja a bajszát, de ismerem őt, és az ilyenekre oda sem figyelek.

- Pár dolog közbejött, és kiment a fejemből - feleltem. - De épp az előbb hívtalak, szóval, mit számít?

- Hívtál? Engem? Mikor?

A telefon felé böktém, de félúton elakadt a szavam. Ebben a pillanatban úgy éreztem, kicsúszott a lábam alól a talaj. Pontosan öt másodperccel azelőtt, hogy megszólalt a kapucsengő, Cliff még a laborból beszélt velem telefonon, a labor pedig majd tíz kilométerre van Mary Ann házától.

- Az... előbb beszéltem veled - mondtam.

Nem sikerült megértetnem magam. Cliff megint csak annyit kérdezett:

- Velem?

Most már mindkét kezemmel a telefonra mutattam.

- Telefonon. Felhívtam a labort. Ezen a telefonon, itt! Mary Ann is hallotta. Mary Ann, ugye, épp vele beszéltem...

- Fogalmam sincs, kivel beszéltél - mondta Mary Ann. - Indulhatnánk végre?

- Mary Ann már csak ilyen. Makacsul ragaszkodik az őszinteséghez.

Leültem. Próbáltam igen halkán és egyértelműen közölni a mondandómat.

- Cliff, tárcsáztam a labor számát, te felvetted a telefont, megkérdeztem, kidolgoztad-e már a részleteket, te igennel feleltél, és mindent elmagyaráztál nekem. Tessék! Mindent leírtam ide. Helyes, vagy nem?

Átnyújtottam neki a papírfecnit, amire lefirkantottam az egyenleteket.

Cliff rájuk pillantott.

- Helyesek - állapította meg. - De honnan kerültek ezek hozzád? Ugye, nem magad dolgoztad ki őket?

- Most mondtam: mind te diktáltad le nekem a telefonban.

Cliff megcsóválta a fejét.

- Bili, hét óra ötvenkor eljöttem a laborból. Senki sincs ott.

- Mondom, hogy beszéltem valakivel!

Mary Ann a kesztyűjével babrált.

- El fogunk késni - szólalt meg.

Intettem neki, hogy várjon egy kicsit, és Cliffhez fordultam:

- Nézd, biztos vagy benne...

- Senki sincs bent, hacsak Ifjabbat nem számoljuk. - Ifjabbnak a félliteres mechanikus agyunkat hívtuk.

Csak álltunk ott, és egymást néztük. Mary Ann cipőjének orra még mindig úgy verte a taktust a padlón, mintha egy időzített bomba ketyegne.

Aztán Cliff elnevette magát.

- Eszembe jutott egy rajzfilm, amit láttam valahol - mondta. - Abban egy robot veszi fel a telefont, és így szól bele: „Becsszó, főnök, senki sincs itt, csak mi, komplex gondolkodó gépek”.

Nem találtam viccesnek.

- Gyerünk a laborba!

- Hé! - vágott közbe Mary Ann. - Nem fogunk odaérni az előadásra!

- Nézd, Mary Ann - mondtam neki -, ez roppant fontos! Csak egy percre ugrunk be. Gyere velünk, és onnan rögtön indulunk is tovább az előadásra!

- Mire odaérünk... - Aztán elhallgatott, mert megragadtam a csuklóját, és elindultunk.

Ebből is látszik, mennyire felizgatott a dolog. Normál esetben eszembe sem jutna ráncigálni őt. Úgy értem, Mary Ann igazi hölgy. De egyszerűen annyi minden járt a fejemben. Ha jobban belegondolok, nem is emlékszem igazán arra, hogy megragadtam a csuklóját. Egyszerűen a következő pillanatban már bent ültem Cliff kocsijában, Mary Ann is beült, és a csuklóját dörzsölgette, valamint böhöm gorillákról mormolt maga elé valamit.

- Bántottalak, Mary Ann? - kérdeztem.

- Nem, nyilván nem - felelte. - Mindennap tövestől kitépem a karom, csak úgy, szórakozásból... - Aztán

sípcsonton rúgott.

Csak azért csinál ilyeneket, mert vörös hajú. Valójában roppant gyengéd természetű, de igencsak igyekszik megfelelni a vörös hajúak mítoszának. Természetesen átlátok ezen, de nem akarom elkeseríteni szegénykét.

Hús perccel később már meg is érkeztünk a laboratóriumhoz.

Az Intézet éjszaka üres szokott lenni. Üresebb, mint általában az épületek. Tudják, arra tervezték, hogy a diákok tömegével rohángáljanak a folyosókon, és amikor nincsenek ott, természetellenesen elhagyatottnak tűnik az egész. Vagy egyszerűen attól félttem, ami esetleg a fenti laboratóriumunkban vár minket. Bárhogy is volt, lépéseink zaja kellemetlenül hangosnak hatott, az önműködő lift pedig egyenesen elhanyagoltnak tűnt.

- Nem fog sokáig tartani - nyugtattam Mary Annt. De ő csak szippantott egyet, és sugárzóan szép volt.

Nem tud nem szép lenni.

Cliff zsebében lapult a laboratórium kulcsa, én pedig a válla felett lestem át, amikor kinyitotta az ajtót. Semmit sem láttunk. Ifjabb persze ott volt, de ugyanúgy nézett ki, mint amikor magára hagytuk. Az elülső mérőműszerek semmit sem jeleztek, és ezenkívül csak egy nagy doboz hevert ott, melyből kábel futott a fali csatlakozóig.

Cliff-fel odamentünk Ifjabb két oldalához. Azt hiszem, azt terveztük, megragadjuk, ha hirtelen megmozdulna. Aztán megtorpantunk, mert Ifjabb semmit sem csinált. Mary Ann is csak a gépet bámulta. Jobban mondva, végighúzta a középső ujját a tetején, aztán az ujjbegyére meredt, és a hüvelykujjával ledörgölte róla a port.

- Mary Ann - mondtam ne menj közel hozzá! Maradj a helyiség másik végében!

- Ott is ugyanolyan nagy a kosz - válaszolta.

Korábban sosem járt még a laboratóriumunkban, és nyilván eszébe sem jutott, hogy egy laboratórium nem szülőszoba, ha értik, mire gondolok. A gondnok naponta kétszer bejön, de csak a szemetes kosarat üríti ki. Úgy hetente kétszer mocskos felmosóröngyöt hoz magával, és sarat dagaszt a padlón, majd ide-oda tologatja egy darabig.

- A telefon nem ott van, ahol hagytam - állapította meg Cliff.

- Honnan tudod? - kérdeztem.

- Mert ott hagytam! - Ujjával előrebökött. - És most itt van.

Ha igaza volt, a telefon közelebb került Ifjabbhoz. Nyeltem egyet.

- Talán nem jól emlékszel. - Próbáltam nevetni, de túl mesterkéltre sikerült, aztán megkérdeztem: - Hol a csavarhúzó?

- Mit akarsz tenni?

- Csak belepillantok. A hecc kedvéért.

- Teljesen össze fogod koszolni magad - szólalt meg Mary Ann. Így felvettem a labor köpenyem. Mary Ann igazán figyelmes lány.

Munkához láttam a csavarhúzóval. Természetesen, ha Ifjabb valóban tökéletes lenne már, hegesztett, egybefüggő házban gyártattuk volna le a modelleket. Még fröccsöntött műanyagban is gondolkodtunk, különböző színekben, otthoni használatra. A laboratóriumi modell házat azonban csavarokkal erősítettük össze, hogy bármikor szétszedhessük és újra összerakhassuk, ahányszor csak akarjuk.

Az egyetlen gond az volt, hogy a csavarok meg se mozdultak. Nyögtem és rángattam, aztán kijelentettem:

- Valaki azzal akart megtréfálni minket, hogy teljes súlyával ránehezedett amikor ezeket becsavarta.

- Rajtad kívül senki nem nyúl hozzá - jegyezte meg Cliff.

Igaza is volt, de ez nem segített a helyzeten. Felálltam, és a kézfejemmel letöröltem a homlokom. Átnyújtottam neki a csavarhúzót.

- Nincs kedved megpróbálni?

Megpróbálta, és semmivel sem jutott többre, mint én.

- Fura - mondta.

- Mi a fura? - kérdeztem.

- Az előbb megmozdult az egyik csavar. Három milliméterrel kijebb is jött, aztán lecsúszott róla a csavarhúzó.

- Mi ebben a fura?

Cliff hátrébb lépett, aztán két ujjá közé csippentve letette a csavarhúzót.

- Az a fura, hogy láttam, ahogy a csavar visszatekeredik három millimétert, és megint megszorul, Mary Ann ismét babrálni kezdett.

- A tudós fejetekben meg sem fordult, hogy forrasztólámpát használjatok, ha már ennyire bejijedtetek? - Az egyik munkapadon forrasztólámpa állt, ő pedig rábökött a mutatójával.

Nos, normál körülmények között inkább magam ellen fordítom a forrasztólámpát, mintsem Ifjabbra rontsak vele. De támadt egy gyanúm, és Cliffnek is támadt egy gyanúja, s mindkettőnk ugyanarra a gondolatra jutott. Ifjabb nem akarta, hogy felnyissuk.

- Szerinted mit tegyünk? - kérdezte Cliff.

- Fogalmam sincs, Cliff - feleltem.

- Mindenesetre igyekezz, pancserkám - vetette oda Mary Ann -, különben lekéssük az előadást! Így aztán a kezembe vettem a forrasztólámpát, és beállítottam az oxigénadagolót. Úgy éreztem, mintha egy barátomat készülnék ledöfni.

De Mary Ann megálljt parancsolt ténykedésemnek, amikor megjegyezte:

- Mennyire ostobák tudnak lenni a férfiak! Laza mindegyik csavar. Biztosan rossz irányba tekerték a csavarhúzókat.

Nos, nem túl valószínű, hogy bárki rossz irányba próbálna kicsavarni egy csavart. Mindenesetre nem akartam ellentmondani Mary Ann-nek, ezért mindössze annyit feleltem:

- Mary Ann, ne állj annyira közel Ifjabbhoz! Jobb lenne, ha az ajtónál várnál.

O azonban csak annyit mondott:

- Ezt nézd! - És a kezében egy csavar volt. Ifjabb tokjának elülső felén pedig egy üres lyuk. Mary Ann pusztá kézzel szedte ki belőle.

- Szent egek! - döbönt meg Cliff.

Forgott mind az egy tucat csavar. Méghozzá magától, akár a lyukukból előmászó kukacok, tekeredtek körbe-körbe, aztán sorra kipotyogtak. Felkapkodtam őket, és már csak egy maradt. Egy darabig kitartott még, az elülső lemezt fogta, míg oda nem nyúltam. Ekkor az utolsó csavar is kiesett, a lemez pedig lágyan a karjaimba bukott. Félretettem.

- Szándékosan csinálta - állapította meg Cliff. - Hallotta, hogy a forrasztólámpát emlegetjük, és feladta. - Az arca rendszerint halványrózsaszín, most azonban holt- sápadttá vált.

Egy kissé én is furcsán éreztem magam.

- Vajon mit próbál eltitkolni?

- Nem tudom.

Odahajoltunk a szabaddá vált belső szerkezethez, és egy darabig csak bámultuk. Hallottam, hogy cipője orrával Mary Ann ismét a taktust veri. A karórámra pillantottam, és el kellett ismernem, hogy valóban nem maradt túl sok időnk. Valójában semmi időnk nem maradt már.

Aztán megszólaltam:

- Membránlemezt látok benne.

- Hol? - kérdezte Cliff, és közelebb hajolt.

- És egy hangszórót... - Mutattam.

- Nem te építetted bele?

- Persze, hogy nem én építettem bele! Nyilván tudom, mit raktam bele, és mit nem. Ha beraktam volna, emlékeznék rá.

- Akkor hogy került oda?

A gép előtt guggolva vitatkoztunk.

- Szerintem maga készítette. Talán ilyeneket növeszt. Nézd csak!

Ismét odamutattam. A tok belsejében, két helyen is kerti slagra emlékeztető tekercsek helyezkedtek el, annyi különbséggel, hogy ezek fémből készültek. A menetek szorosan egymáshoz simulnak. Mindkét tekercs végén öt vagy hat szála bomlott a fém, melyek kisebb mellékmenetekbe csavarodtak fel.

- Azokat sem te építetted bele?

- Nem, azokat sem én építettem bele.

- Mik lehetnek?

Pontosan tudta, hogy mik azok, és én is pontosan tudtam, micsodák. Valaminek ki kellett nyúlnia az anyagokért, amikből Ifjabb alkatrészeket készíthet magának; valaminek elő kellett kígyóznia, hogy felvegye a telefont. Felemeltem, és alaposabban szemügyre vettem az elülső lapot. Két kerek nyílást találtam rajta, melyeknek fedelét csuklóspánt rögzítette a lemezhez, hogy ki lehessen nyomni, és a lyukon kinyúlhasson valami.

Egyik ujjamat bedugtam a lyukon, és felemeltem a lapot, hogy Cliff is láthassa, aztán hozzátettem:

- Ezeket sem én csináltam.

Mary Ann a vállam felett egy pillantást vetett a szerkezetre, aztán se szó, se beszéd, odanyúlt. Épp egy papírtörülközővel töröltem le a port és a zsírt a kezemről, és nem volt időm megállítani őt. Jobban is ismerhettem volna Mary Annt: folyton segíteni akar.

A lényeg, hogy odanyúlt, mert meg akarta érinteni az egyik - nos, akár úgy is hívhatnánk - csápot. Fogalmam sincs, valóban hozzáért-e, vagy sem. Később határozottan állította, hogy nem. De a lényeg, hogy felsikkantott, majd hirtelen leült, és a karját kezdte dörzsölgetni.

- Egyformák vagytok! - nyafogott. - Előbb te, most meg ez!

Felsegítettem.

- Biztosan egy kilazult csatlakozás lehetett, Mary Ann. Sajnálom, de szóltam, hogy...

- Francokat! - vágott közbe Cliff. - Szó sincs kilazult csatlakozásról! Ifjabb egyszerűen védekezik!

Magam is ugyanezt gondoltam. Sok minden eszembe jutott. Ifjabb újfajta gép volt. Még az őt irányító matematika sem hasonlított semmihez, amivel korábban bárki is dolgozott. Talán lehetett benne valami, ami a régebbi szerkezetekből még hiányzott. Talán arra vágyott, hogy életben maradjon, és fejlődhessen. Talán egyszer majd arra fog vágni, hogy magához hasonló gépeket készítsen, amíg többmilliónyi nem lesz belőlük a Földön, és a bolygó feletti uralomért harcba szállnak az emberiséggel.

Szóra nyitottam a szám, de Cliff nyilván tudta, hogy mit akarok mondani, mert rám kiáltott:

- Ne, ne, nehogy kimondd!

De nem tudtam türtőztetni magam. Egyszerűen kibukott a számon:

- Nézd, kapcsoljuk ki Ifjabbat... Mi a gond?

- Az, hogy hallja és figyel, amit mondunk, te barom! - mondta keserűen Cliff.

- Hallotta, amikor a forrasztólámpát emlegetted, vagy nem? Mögé akartam lopózni, de ezek után valószínűleg agyon fog ütni árammal, ha megpróbálom.

Mary Ann még mindig a ruhája hátát próbálta leporolni, és megjegyezte, hogy mennyire piszkos a padló, hiába gyözködtem, hogy erről én egyáltalán nem tehetek. Úgy értem, a gondnok sározza össze az egészet.

A lényeg, hogy megjegyezte:

- Mi lenne, ha gumikesztyűt vennétek fel, és kirántanátok a vezetéket?

Láttam, hogy Cliff azon tanakodik, miért nem működhet ez. Nem talált rá okot

így aztán felhúzta a gumikesztyűt, és megindult Ifjabb felé.

- Vigyázz! - ordítottam.

Ostobaság volt ilyet mondanom. Vigyáznia kellett, nem volt más választása. Az egyik csáp megmozdult, és immár kétségünk sem maradhatott afelől, mire szolgál. Széleseben kitekeredett, s sorompót állított Cliff és a hálózati tápkábel közé. Ott maradt, szétterpesztett hatujjú indái kissé remegtek. Ifjabb belsejében felizzottak az elektroncsövek. Cliff nem lépte át a sorompó vonalát. Meghátrált, aztán egy kis idő elteltével a csáp visszahúzódott. Cliff levette a gumikesztyűt.

- Bili! - szólalt meg. - így nem megyünk semmire! Ez a szerkentyű sokkal okosabb, mint amilyenről álmodni mertünk volna. Elég okos volt ahhoz, hogy az én hangomat másolja le, amikor elkészítette a membránlemezét. Talán egyszer ahhoz is lesz elég esze, hogy kitalálja, hogyan... - hátrapillantott a válla felett, és odasúgta - hogyan termeljen magának áramot, és önállósodjon.

Aztán megállapította:

- Bili, meg kell állítanunk, különben egy napon majd idetelefonálnak a Földre, és valaki azzal fog bejelentkezni a vonal másik oldalán, hogy: „Becsszó, főnök, senki sincs itt, csalt mi, komplex gondolkodó gépek”.

- Hívjuk ki a rendőrséget! - mondtam. - Felvázoljuk a helyzetet. Egy gránát, vagy hasonló...

Cliff megcsóválta a fejét.

- Senki sem tudhatja meg. Újabb Ifjabbakat építenének, és nagyon úgy tűnik, hogy végül nincs elég válaszuk az efféle problémákra.

- Akkor mit teszünk?

- Nem tudom.

Éles ütést éreztem a mellkasomon. Lepillantottam, és Mary Annt láttam meg, aki már szinte tüzet okádott.

- Figyelj rám, pancserkám! - monda. - Ha randizunk, akkor randizzunk, ha pedig nem, akkor nem! Döntsd el, mit akarsz!

- Tudod, Mary Ann...

- Válaszolj nekem! - szakított félbe. - Még sosem hallottam ennyire nevetséges dolgot. Kiöltözök, hogy elmenjek a színházba, te meg elranciaélsz egy piszkos laboratóriumba, benne egy ostoba géppel, és egész este tárcsákkal szórakozol!

- Mary Ann, nem...

Nem is figyelt rám, csak beszélt. Bárcsak fel tudnám idézni, miket mondott ezután. Vagy tán nem is; talán jobb, ha nem emlékszem semmire, hiszen cseppet sem volt hízelgő, amit a fejemhez vágott. Időnként sikerült beszűrnöm egy-egy „De Mary Ann...”-t, ám közbevetésemet mindannyiszor maga alá temette és elnyelte az ő

szóáradata.

Valójában, amint máj' mondtam, roppant gyengéd, és csupán olyankor dől belőle a szó vagy viselkedik ésszerűtlenül, amikor felhergeli magát. A vörös haja miatt természetesen úgy érzi, gyakran illik felhergelnie magát. Én legalábbis így hiszem. Mintha mindenképp a vörös hajához méltóan kellene viselkednie.

A lényeg, hogy csak arra emlékszem, a következő pillanatban Mary Ann hirtelen rátapos a lábamra, aztán sarkon fordul, és faképnél hagy. Utána rohantam, még egyszer megpróbálkoztam azzal, hogy:

- De Mary Ann...

Aztán Cliff utánunk ordított. Általában ránk se szokott hederíteni, ezúttal viszont kiabált.

- Miért nem kéred meg a kezét, pancserkám?

Mary Ann megtorpant. Addigra már az ajtóig jutott, de nem fordult hátra. Én is megálltam, és éreztem, hogy a szavak összesűrűsödnek és gombóccá állnak Össze a torkomban. Még egy „De Mary Ann...”⁴ sem sikerült kinyögnöm.

Cliff a háttérben ordibált. Úgy éreztem, mintha egy mérföld távolságból szólna hozzám. Újra meg újra azt kiáltotta:

- Megvan! Megvan!

Aztán Mary Ann megfordult, és kápráztatóan szép volt... Említettem már, hogy zöld szeme kissé kékes árnyalatú? A lényeg, hogy a torkomból feltolulni igyekvő szavak mind összetorlódtak, és a számon csak az a furcsa hang jött ki, amit nyeléskor hallatunk.

- Mondani szerettél volna valamit, Bili? - kérdezte.

Cliff kellett hozzá, hogy ilyesmi egyáltalán megfordulhasson a fejemben, Rekedtes hangon végre kinyögtem:

- Hozzám jössz feleségül, Mary Ann?

Amint kimondtam, azt kívántam, bárcsak ne tettem volna, mivel azt hittem, többé hozzám se szól majd. Két perccel később már örültem, hogy megtettem, mert a nyakamba borult, és lábujjhegyre állt, hogy megcsókoljon. El kellett telnie egy kis időnek, mire rájöttem, mi történik, és akkor én is visszacsókoltam őt. Ez eltartott egy darabig, aztán Cliffnek, aki a vállamat ütögette, sikerült magára vonnia a figyelmemet.

Hátrafordultam, és harapósan ráivalltam:

- Mi a francot akarsz? - Kissé hálátlanul viselkedtem. Végére is ő indított el az úton.

- Nézd csak! - mondta.

A kezében tartotta a tápvezetékét, amivel Ifjabb a hálózathoz csatlakozott.

Ifjabb teljesen kiment a fejemből, de most minden eszembe jutott.

- Akkor sikerült kikapcsolni?

- Végleg!

- Hogy csináltad?

- Ifjabbat annyira lekötötte a veszekedésed Mary Ann-nel, hogy sikerült mögé lopóznom. Mary Ann tökéletesen alakított.

Nem tetszett ez a megjegyzése, mivel Mary Ann méltóságteljes és tartózkodó lány volt, aki nem szokott „alakítani”. De épp túl sok mindenre kellett Összpontosítanom ahhoz, hogy vitatkozni kezdjek vele.

- Nem sokat tudok ajánlani - mondtam Mary Ann-nek csupán egy tanári fizetést. Most, hogy Ifjabbat szétszereltük, még csak esély sincs rá, hogy...

- Nem érdekel, Bili - felelte Mary Ann. - Már épp lemondtam rólad, te drága pancser! Gyakorlatilag mindennel megpróbálkoztam már...

- A sípcsontomat rugdaltad és a lábamra tapostál...

- Kifogtam az ötletekből. A kétségbeesés hajtott.

Nem egészen értettem a logikáját, de nem válaszoltam, mivel eszembe jutott az alakítása. Rápillantottam a karóramra, aztán megjegyeztem:

- Figyelj, Mary Ann, ha sietünk, még odaérhetünk a második felvonásra!

- Kit érdekel az előadás?

Így aztán megint megcsókoltam, és végül kihagytuk a darabot.

Már csak egy dolog nyugtalanít. Feleségül vettem Mary Annt, és tökéletesen boldogok vagyunk. Nemrégiben feljebb léptem a ranglétrán, adjunktus lettem. Cliff azóta is egy kezelhető Ifjabb megépítésén dolgozik, és egészen jól halad.

Nem ezekkel van gond.

Tudják, másnap este elbeszélgettem Cliff-fel, hogy elmondjam neki: Mary Ann meg én összeházasodunk, és hogy megköszönjem neki a biztatást. Majd miután egy percen át farkasszemet nézett velem, megesküdött rá, hogy semmit sem mondott; nem kiáltott utánam, hogy kérjem meg Mary Ann kezét.

Persze, más is tartózkodott a szobában, ami Cliff hangjával rendelkezett.

Nem hagy nyugodni, hogy Mary Ann egyszer csali rájön erre. Ő a leggyengédebb lény, akit csak ismerek, de vörös a haja. És neki a vörös hajához méltóan illik viselkednie, vagy már említettem ezt?

A lényeg, hogy mégis mit fog szólni, ha megtudja, hogy eszembe sem jutott megkérni a kezét, amíg egy gép nem javasolta, hogy ezt tegyem?

(Galamb Zoltán)